

сителя, затова вървѣлъ съ наведена глава.

Настъпили последнитѣ минути на Иисусовитѣ страдания. Слънцето потъмнѣло. Земята се помрачила, и сѣкашъ уплашена отъ великото злодеяние, затреперила. Неопусиетъ страхъ обладалъ народа; неговитѣ отчаяни викове се носѣли навредъ по всички краища на Иерусалимъ.

Отъ страхъ мнозина попадали на земята. Сторило имъ се, че земята се разтваря, за да ги погълне. Други бѣгали на разни страни, кжсали дрехитѣ си, скубѣли коситѣ си, про-

клинали живота си и казвали: „Тежко и горко ни, че разпахме Христа, Божия Синъ“.

И Завулонъ побѣгналъ къмъ Иерусалимъ. Когато влизалъ въ града, мракътъ се билъ разпрѣсналъ вече и, ужасенъ, той видѣлъ нѣколцина умрѣли, които станали отъ гробоветѣ си и влизали въ града, носейки мртвешкитѣ си покривки.

Треперейки отъ смъртенъ страхъ, Завулонъ поискалъ да се върне назадъ, но единъ отъ тѣхъ го пресрещналъ, хваналъ го за ржката и му рекълъ:

